

Bức thư đạt giải Nhất quốc gia cuộc thi Viết thư UPU lần thứ 38

Toàn văn bức thư đạt giải Nhất quốc gia (Giải nhì quốc tế) cuộc thi viết thư quốc tế UPU 38 của em Nguyễn Đắc Xuân Thảo, học sinh lớp 7/10, trường THCS Nguyễn Huệ, quận Hải Châu, thành phố Đà Nẵng.

Đà Nẵng, ngày 20/12/2008.

Bác Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết kính mến!

Hắn giờ này bác rất bận rộn trong văn phòng làm việc, với hàng tá giấy tờ quan trọng đang chờ bác xem xét, thông qua, phê chuẩn? Có lẽ bác sẽ ngạc nhiên khi thấy bên cạnh những giấy tờ ấy là một bức thư nhỏ - bức thư của một cô bé chưa từng một lần được gặp bác ngoài đời. Dẫu ngạc nhiên nhưng xin bác hãy bỏ một ít thời gian để đọc nó. Còn vì sao mà cháu lại viết thư cho bác ư? Chắc hẳn bác còn nhớ cách đây hai tuần, nhân chuyến thăm một nhà máy ở tỉnh X, bác đã ân cần dặn dò các vị lãnh đạo nhà máy phải chú ý đảm bảo an toàn lao động và chăm lo đời sống vật chất, tinh thần cho người lao động. Khi xem Đài Truyền hình Việt Nam phát hình trực tiếp buổi nói chuyện ấy, cháu bỗng nảy ra ý định viết thư cho bác để kể về chuyện của gia đình cháu và những thắc mắc, băn khoăn của một cô bé “ăn chưa no, lo chưa tới” như cháu về những vấn đề mà bác từng đề cập.

Bác Nguyễn Minh Triết kính mến!

Cách đây chưa đầy nửa năm, gia đình cháu có một cuộc sống bình thường như bao gia đình khác. Bố cháu là công nhân của một cơ sở sản xuất các sản phẩm từ tôn. Mẹ cháu là chủ một tiệm làm đầu nhỏ tại nhà. “Nhìn lên thì không bằng ai, nhưng nhìn xuống thì sẽ thấy mình còn sung sướng, hạnh phúc hơn rất nhiều người” - bố cháu vẫn thường dạy thế để chúng cháu bằng lòng với cuộc sống thanh bạch, không đua đòi, vùi vĩnh... Dù nhà không khá giả nhưng hai anh em cháu vẫn được bố mẹ tạo điều kiện tốt nhất để học tập. “Phải học để có cái vốn cho tương lai” - cháu nhớ mãi những lời nói mộc mạc và giản dị như thế của bố cháu. Có lẽ cuộc sống của gia đình cháu cứ thế mà êm ả trôi qua nếu như không có một ngày kia bất ngờ mẹ cháu nhận được điện thoại từ xưởng của bố cháu thông báo bố bị tai nạn lao động. Từ bữa đó trở đi, sinh hoạt của gia đình cháu bị xáo trộn. Cửa hiệu của mẹ cháu phải tạm đóng cửa và hai anh em cháu phải tự lo cho nhau để mẹ có thời gian ra vào viện chăm sóc bố. Những lần vào thăm bố, nhìn đôi chân bị bó bột của bố, cháu cứ nghĩ rồi nó sẽ lại lành lặn và bố cháu lại có thể bước những bước nhanh nhẹn, vững chãi... Thật đau xót làm sao, bởi lẽ vết nứt gãy ở chân thì đã liền nhưng chính sự tổn thương cột sống đã làm bố cháu không thể nào đi lại được nữa. Phần đời còn lại của bố sẽ mãi mãi gắn với chiếc xe lăn. Điều này làm cháu thật bất ngờ bởi lúc nào vào viện thăm bố, chúng cháu cũng đều được bố trấn an là “bố không sao đâu”.

Và khi nào hỏi chuyện mẹ về bệnh tình của bố thì chúng cháu chỉ nhận được những câu trả lời qua loa, âm ừ cho xong chuyện. Chúng cháu cứ ngỡ là do mẹ mệt mỏi hóa ra là vì mẹ đã giấu anh em chúng cháu và vì chính bản thân mẹ cũng không muốn chấp nhận sự thực này.

Bác biết không, gánh nặng gia đình lúc này đang đè nặng trên đôi vai gầy của mẹ cháu. Cháu thương bố và thương mẹ quá nên cứ thầm trách ông trời sao lại để tai nạn xảy ra với bố cháu như thế! Trong trí óc non nớt của cháu, nguyên nhân dẫn đến những tai nạn đáng tiếc cho bố cháu chính là sự đưa đẩy của số phận. Cháu chẳng đổ lỗi cho điều kiện lao động không an toàn ở xưởng sản xuất vì cháu tin rằng ở đây cũng như bất kỳ ở đâu thì an toàn lao động cũng là trên hết. Cháu đã nghĩ một cách ngây thơ rằng nếu không đảm bảo được những yêu cầu tối thiểu của an toàn lao động thì xưởng đã chẳng được các cấp thẩm quyền cấp phép hoạt động. Chắc hẳn cháu sẽ mãi suy nghĩ như thế bác ạ, nếu như không có cái lần ấy...

Hôm ấy, do buồn nhớ công việc và đồng nghiệp, do bứt rứt vì phải ngồi mãi một chỗ nên bố đã bảo cháu đẩy xe đưa bố đến thăm xưởng. Vì chưa một lần đến nơi bố đã từng làm việc nên nghĩ đến việc được nhìn thấy nó, nghĩ đến niềm vui của bố khi gặp lại bạn bè mà cháu cứ háo hức quên cả mệt nhọc. Thế mà bác có biết không, khi đặt chân vào bên trong xưởng làm việc của bố ngày trước, cháu đã choáng váng như không tin vào mắt mình nữa. Cái quang cảnh của xưởng làm cháu bất ngờ, hụt hẫng. Một cơ sở sản xuất với nhà xưởng được xây dựng khá tạm bợ, sức khỏe và tính mạng công nhân có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào. Những chiếc giá để thành phẩm được gá trên bức tường không hề chắc chắn chút nào. Điều kiện ánh sáng không đầy đủ, vệ sinh không thật sự đạt yêu cầu. Nhiều công nhân không được trang bị đầy đủ trang thiết bị bảo hộ lao động. Khói, bụi, tiếng ồn và còn bao nhiêu thứ khác nữa. Thế mà mọi người vẫn phải làm việc. Vì được trả công cao? Vì miếng cơm manh áo?

Và, cháu tự hỏi tại sao bố cháu lại từng phải làm việc trong một môi trường như vậy và một xưởng sản xuất như thế này lại được cấp phép hoạt động trong khi điều kiện lao động vô cùng bất lợi cho người lao động? Và, cháu cũng tự hỏi rằng với điều kiện lao động như thế, nếu bố cháu và những người bạn đồng nghiệp cứ tiếp tục làm việc ở đây thì liệu họ có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn không? Cháu còn băn khoăn với câu hỏi liệu những tai nạn đã từng xảy ra với bố cháu và một số chú bác khác (mà cháu vô tình được biết thêm qua câu chuyện giữa bố cháu và bạn bè đang làm trong xưởng) đã có thể dừng lại chưa? Còn tai nạn nào sẽ xảy ra nữa? Còn gia đình nào sẽ mất đi chỗ dựa? Còn có những đứa bé biết thương bố mẹ vất vả cực nhọc, đánh đổi nhiều thứ cho cuộc mưu sinh nhưng chẳng thể làm gì được như anh em cháu nữa hay không?...

Bác Nguyễn Minh Triết kính mến!

Cháu nghĩ rằng, đọc đến đây hẳn bác đã đoán ra được điều cháu muốn được chia sẻ với bác qua bức thư này? Cháu còn quá nhỏ để có thể hiểu hết được mọi thứ, nhưng cháu đã không còn quá ngây thơ khi nhìn nhận một số điều đang diễn ra trong cuộc sống xung quanh cháu. Cháu nhớ mãi vẻ mặt đầy sự quan tâm, lo lắng khi bác đi xem công nhân của một nhà máy ở tỉnh X làm việc. Cháu vẫn nhớ sự ân cần trong lời dặn các vị lãnh đạo của nhà máy hãy chăm lo cho người lao động. Cháu biết bác hiểu rất rõ mối quan hệ giữa cuộc sống tốt đẹp của người lao động và điều kiện lao động. Cháu rất mong muốn và tin rằng bác cùng các bác lãnh đạo khác sẽ có những chủ trương, những hướng giải quyết thích hợp để giảm thiểu đến mức thấp nhất tai nạn lao động và giúp biến ước mơ về một cuộc sống tốt đẹp của người lao động thành hiện thực. Cháu rất muốn một lần nào đó bác đến thăm khu công nghiệp nơi có phân xưởng sản xuất - nơi bố cháu đã để lại một phần của cuộc đời trẻ khỏe trước khi gắn liền với chiếc xe lăn... để có thể tận mắt nhìn thấy những người lao động nghèo của quê cháu đã sống như thế nào...

Bác hãy đến khi có dịp bác nhé. Cháu rất mong điều ấy!

Cháu xin dừng thư ở đây!

Cháu kính chúc bác sức khỏe!

Cháu

Nguyễn Đắc Xuân Thảo

Nguồn: **Để mang lại cuộc sống tốt đẹp hơn**

Những bức thư đoạt giải Cuộc thi viết thư UPU 38
Nhà xuất bản Thông tin và Truyền thông - Trang 27